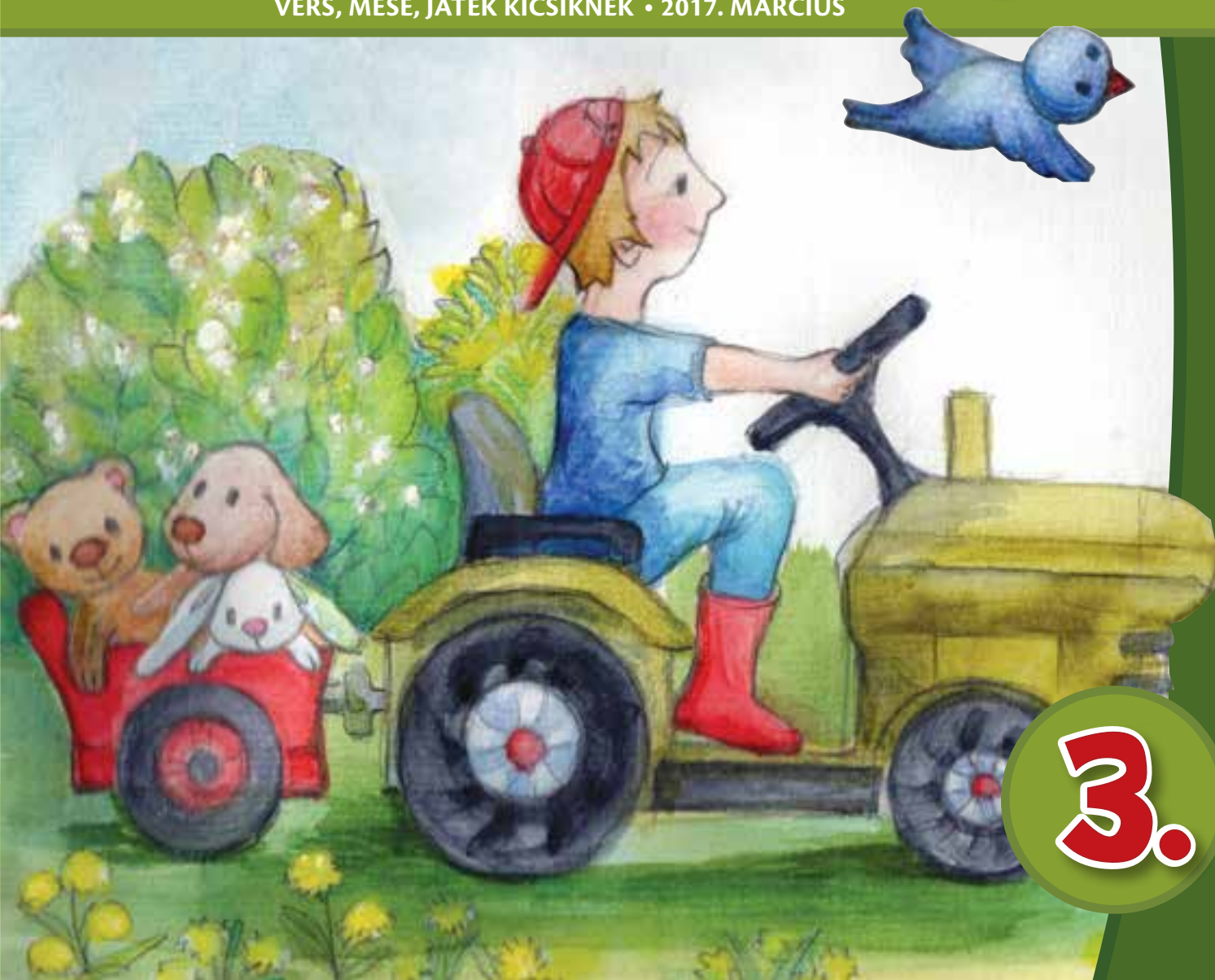

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2017. MÁRCIUS

3.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Tavasza

Kifütyülte minden madár,
szétkürtölte a napsugár,
elsusogták a levelek:
kizöldült már a kikelet.
Felébredt a hóvirág,
ébreszti az ibolyát,
tulipán és kankalin,
illatoznak sorra mind.
Nincsen tavasz virág nélkül,
még az ég is tőlük kékül.
Nélkülük, mondd,
mire menne?!
Színe, illata se lenne...

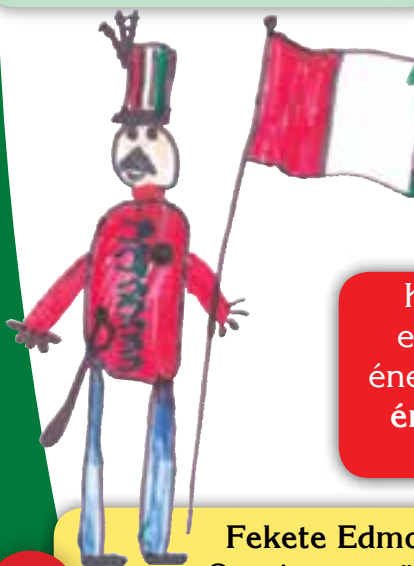
Kis zászló, piros-
fehér-zöld szalagrózsza,
a fiúk fején huszárcsá-
kó, a lányokén párta:
így készültek nemzeti
ünnepünkre **Kerekes
Melinda** kelementelki
óvodásai.

Nem huszárok, de
bátran védik a hazát
a kis lovas vitézek,
**Könyves Tímea és
Demeter-Földesi Éva**
óvónők örvéndi
csemetéinek
munkái.

Puskás Sarolta óvó néni csoportja a szat-
márnémeti Szivárvány Református Óvodá-
ban piros és zöld filcből szabta, csavarta
a forradalmi szalagrózsát.

Kokárdát ragasztottunk és az
emlékműnél Kossuth-nótákat
énekeltünk – idézte fel a tavalyi
érszalacsi március hangulatát
Szabó Ágnes óvó néni.

Fekete Edmond,
Sepsiszentgyörgy

Molnár Ábel,
Sepsiszentgyörgy

Addig is, amíg
megtudjátok, milyen
csatákban győztünk,
és merre az ellenség,
ünnepeljük meg együtt
Március 15-ét,
a magyar szabadság
napját!

NÉPDAL – WEÖRES SÁNDOR

2. Jön már, jön a század!
Nézd a katonákat!
Fegyverük, vaskezük
Védi a hazánkat.

Szilágyi Mária tanító néni kisdíákjai a nagyváradi Szacsavay Imre Iskolában kisebb és nagyobb nemzetiszínű papírligeteket hajtogattak, azokból ragasztottak kokárdát.

DÖME ZSUZSA

Kezemben kürt, trombita

Eldöntöttem, nem vitás,
én leszek a trombitás.
Kezemben kürt, trombita,
alattam a paripa.

A magyarok csapata
mögött sok győztes csata,
példát tőlük kell vennem,
mindig elől kell mennem.

Vajon merre az „ellen”?
(Ebből leckét kell vennem!)
Fújom, fújom trombitám,
úgy fújom, mint senki tán,

de időnként kell nyelnem,
meg levegőt is vennem,
addig pihen paripa,
s kezemben kürt, trombita.

LÁSZLÓ NOÉMI

Traktor

Kis kerék meg nagy kerék:
kigurulni épp elég.
Ez hiányzott csak nekem:
döcögünk a földeken.

Ide fut meg oda fut:
kerékhajtó zajmamut.
Rajta tüskés-drótosan
ásó, kapa, kasza van.

Burrog, brummog, jól gurul,
köhög, köpköd cudarul.
Géplakatos remeke,
kedvencem a kereke,

abból is a két nagyobb.
Forgatójuk én vagyok!

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

A tarka kutya biciklije

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy tarka kutya. Nagyon szeretett volna egy biciklit.

– Múlnak az évek – gondolta –, lassan megöregszem, és még soha nem volt semmim. Nincs házam, kertem, rongyszőnyegem. Nincs játékom, fésűm, saját tálkám. Nincs semmim, de ez nem volna baj, ha lenne egy biciklim... Egy kétkerekű, pedálos biciklim! Csak két kerék, csak két pedál... Ha lenne egy biciklim, én mindig pedáloznék! Mindig tekernék, mindig kormányoznék, min-

dig gurulnék. Ha lenne egy biciklim, körbekarikáznám a világot!

Egyszer egy fényes autószalon előtt vitt el az útja. Benézett és elámult: körös-körül autócsodák ragyogtak, pirosak, sárgák, zöldek, kétajtósak, négyajtósak, komfortos hatalmasak és sportosan kicsik. Minden autónak négy kereke.

– Mennyi kerék! – gondolta a tarka kutya. – Nekem csak kettő kéne... S akkor hirtelen elállt a lélegzete. Hátról, a raktárajtóhoz támasztva, ott porosodott egy igazi, kétkerekű bicikli! Nem divatos, drága fajta, csak afféle egyszerű, régi-módi. A kormányja rozzant, a kereke rogygiant, a pedálja rozsdás. Látszott, hogy már régen nem használta senki.

A tarka kutya maga sem tudta, hogyan, de belépett a fényes autószalonba.

– Mit tetszik parancsolni? – fogadta a tulajdonos. – Melyik modell érdekli önt?

– Ami ott hátul...

– A kétajtós? A négyajtós?

– Én csak azt a...

– A komfortos hatalmas? A sportosan kicsi?

– Már régen szeretnék egy olyan...

Ebben a pillanatban trombita harsant, és egy hangszóró azt bömbölte:

– Figyelem! Kezdődik a nagy autóverseny! Kérjük a versenyzőket, álljanak rajthoz!

A tarka kutya most vette észre, hogy az autószalon egy versenypálya szélén áll. Balra óriási lelátó hullámozott, tömve nézőkkel, jobbra autószervez, daruskocsival. Odébb zezzugos alagút és kanyarok, kanyarok, kanyarok.

– Pillanat! – a szalon ajtaja kitárult, és a tulajdonos egy piros sportkocsiban elszáguldott a versenyre.

– Ó! – a tarka kutya egyedül maradt.

Nem mert odamenni a biciklihez, csak messziről nézte.

– Ha énnekem ilyen biciklim lehetne! Egy ilyen kétkerekű, pedálos! Én mindig pedáloznék! Mindig tekernék, mindig kormányoznék, mindig gurulnék! Ha énnekem ilyen biciklim lehetne, körbekarikáznám a világot!

Így ábrándozott még akkor is, mikor a tulajdonos visszaérkezett a versenyről:

– Nos... Sikerült a választás?

– Igen, én azt a...

– Kérem, itt minden eladó! Tessék, azt a...

– ...Azt a biciklit! Ha lehetne...

– ...Azt a biciklit?! Értem! A bicikli zavarja önt! Bocsánatot kérek... Az öreg járművek kiállításáról maradt itt, mert nem kellett senki-nek... Azonnal eltávolítjuk! Máris viszem.

– Majd én!

– Ön?!... Kérem, nálunk a vevő szava parancs! Tessék parancsolni!

A tarka kutya nagy levegőt vett, és rátette az első mancsát a bicikli rozsdás kormányára. Aztán óvatosan felült a nyeregbe, csöngetett egyet, és kikarikázott a szalonból! A tulajdonos döbbenten bámult utána.

A tarka kutya pedig pedálozott és pedálozott, tekert és tekert, és kormányzott, és gurult, és karikázott! Azóta is karikázik, talán a világot is körbekarikázta, ha-csak el nem kopott a kereke.

CSEH KATALIN

Bakter a Holdon

Bakter Barnabás én vagyok,
halljátok, hogy krampácsolok?

Vasúti pályaőr a foglalkozásom,
álom-határállomáson van a lakásom.

Holdbéli bakterház előtt áldogálok,
a vacsoracsillagnak most szalutálok.

Vonat érkezik, ez a földi járat,
azt hiszem, minden utasa HOLDfáradt.

Vaspályán nagyokat trombitál,
egyenruhás neki szalutál,
morog és füstöt fúj magából,
elszalad s utána nem száll por.
(P. Buzogány Árpád)

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Új közlekedési táblák

Új közlekedési táblákat találtunk ki,
igaz, hogy más nem ismerte őket.

„Jobbra kanyarodni csak piros autóval lehet.”

„Felhőn közlekedőknek muszáj megállni.”

„Háromnál több állatot szállítani a hátsó ülésen tilos.”

„Ha balról tenger látható, fél szemmel arra nézni kötelező.”

Egy grafikus is volt, hogy mindezt megrajzolja,
aztán alapítottunk egy országot,
hogy legyen, ahol elhelyezzük őket.

Rajzolj te is
vicces közlekedési
táblát.

Mikor Panka főzte az ebédet

Király őfelsége ünnepnap se eszik olyan ebédet, mint amilyennel engem Panka megvendégelt a múltkor.

Pedig hétköznapi volt. Olyan nagyon hétköznapi, hogy mikor apuka megkérdezte anyukát, mi lesz az ebéd, az volt a felelet:

- Paprikás krumpli.
- Drága jó étel – mosolyogtam el magam.
- Mit eszünk utána? – tudakolta Panka.
- Kenyeret, haját, bélit, háromfélit.

Elfanyarodott erre a Panka mosolygós ábrázata, mint aki vadalmába harapott.

– Főzz te jobbat – nevetett anyuka.

Nem is mondatta ezt Panka másodszor magának. Fölgyűrte a gúnyácskája ujját, felkötötte zsebes kötőjét, s úgy kiserdült a konyhára, hogy mire kiértem, már a második tányérnak csorbította le a szélét.

– Már látom, hogy az Isten is szakácsnének teremtett – mondtam neki.

– Hát még ha a főztemet megkóstolod! Sose kívánczol többet paprikás krumplira.

– Hát milyen lesz az a híres ebéd?

– Suhintott leves.

– Csak a leve sok legyen!

– Pulykapecsenye.

– Csak a csontja kevés legyen!

– Lekváros gombóc.

– Mi-a-ó, mi-a-ó? – ásított Gabó macska.

– Az ebéd, Gabó cica, az lesz a jó.

Déli harangszóra már ott ültem a sarokban a macskaasztalnál. A világhíres szakácsné kikiáltott a konyhába:

– Kukta, hozd be a suhintott levest!

Hát a kukta Vilmácska volt, fehér patyolat a ruhája, rózsapiros az orcája, kis fatányér a kezében, suhintott leves a fatányérban.

– Tessék, egyék, nem lesz egyéb!

Ettük volna ám a suhintott levest, de nem ment bele a kanál. Olyan sűrű volt szegényke, hogy villával kellett szurkálni.

– Elitta a levét – mentegetőzött Panka. – Kukta, hozd be a pulykapecsenyét!

Beszaladt Vilmácska, patyolat a ruhája, patyolatabb az orcája, üres a két kacsója.

– Jaj, jaj, elvitte a macska a pecsenyét!

– Sebaj – mondom én. – Kukta, hozd be a lekváros gombócot!

Szalad Vilmácska, kormos a ruhája, kormosabb az orcája, de legkormosabb az az irgalmatlan bogrács, amit lezöttyent az asztalra. Tele van a bogrács valami fehérrel, úszkál a fehérség közepében valami nagy feketeség.

– Ejnye – mondom –, hiszen ez fűrészipor.

– Dehogy, apukám, az zsemlemorzsa.

– Az ám, ni, majd meg nem ösmertem. Hát ez a fekete kinek a labdája?

– Jaj, apukám, minek tartasz olyan rossz szemet, hisz az a lekváros gombóc!

– De ezt már megkóstolom, ha addig élek is!

Fogom a kést, kapom a villát, szúrom a gombócba – hát uramfia, kiugrik a gombóc, gurul a konyhába, konyhából a tornácra, s tán a világból is kiszalad, ha utána nem küldöm Vilmácskát:

– Szaladj, csípd meg a gombócot!

Vilmácska elszaladt, Panka mérgében felkapta a bográcsot, a bogrács mérgében megsütötte a Panka kezét, s lett olyan visítás, hogy Gabó cica fölszaladt a háztetőre.

– Megállj, van az én patikámban erre is orvosság – mondtam, azzal Panka kis kezét

a tenyerembe vettem, a másikkal végigsimogattam: – Nyúlháj, daruháj, majd meggyógyul, ha nem fáj.

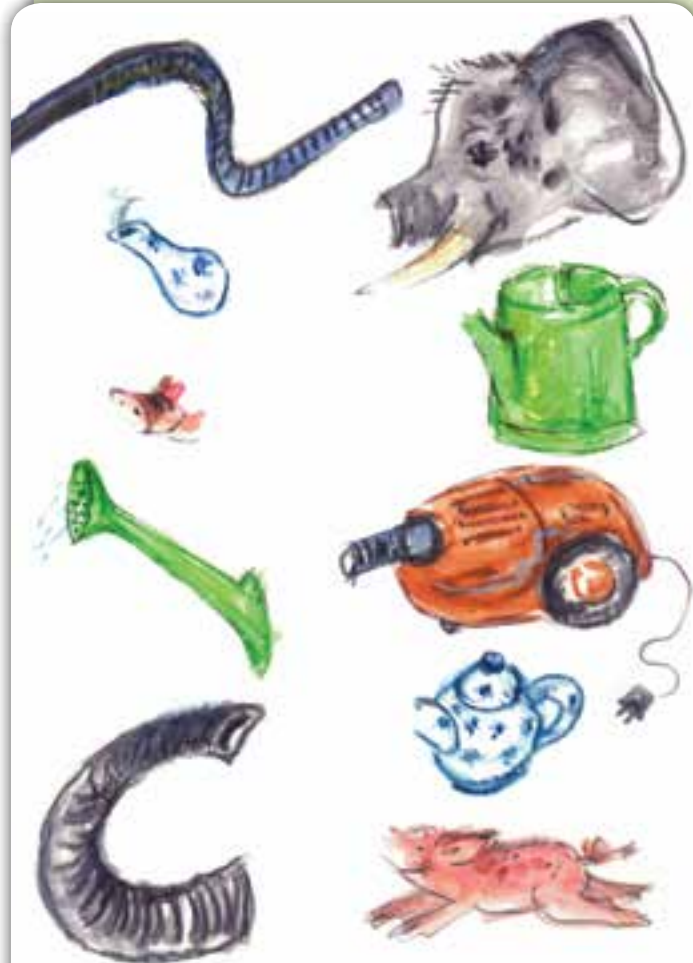
Egyszerre úgy meggyógyult az én Pankám keze, hogy már tapsikolni is tudott vele, mikor anyuka behozta a paprikás krumplit.

– No, apum, próbáljuk meg, melyikünk bír belőle többet megenni!

Éppen a tál fenekét kapargattuk, mikor nagy lelkesedéssel visszatért a kis kukta.

– Nem állt meg a gombóc.

Nem ám, nem állt meg, még most is szalad. Szaladjatok utána, ha ráértetek. Aki megfogja, kiöröszöli benne a fogát.

Megismered, melyik „ormány” hová tartozik?

TÓTH ÁGNES

Morzsa lány

Orsi, Orsi, Orsolyám,
Te leszel a Morzsa lány,
Köréd hullik minden étel
Morzsácskája, valahány.

Tettünk eléd szalvétát,
Asztalkádra abroszkát,
De ruhádon, s a szőnyegen
Ott hevernek a morzsák.

Morzsácskák, morzsácskák,
Krumpli, kenyér torzsácskák,
Leszünk bajban, ha megjönnek
Ebédre a hangyácskák.

Ne jöjjenek a hangyák,
Tűnjenek el a morzsák,
Kapcsoljuk be a porszívót,
Egyen morzsát a porzsák!

Mit szívott fel a porszívó?
Tégy annyi pöttyöt
a tárgyak mellé, ahányat
rejt a porzsák gyomra.

BERTÓTI JOHANNA

Bemutakozás

Koronát hordok, mint a fák.
Igaz, nincs fejemen faág.
Ruháimból egy karaván
Átöltözhet százszor. Ahány
Lyuk a sajtban, kérőm annyi.
Komorna nálunk tucatnyi
Ireg-forog. Hívod, ott van.
Sose bízz a sárkányokban!
Akkor sem, ha szépen hívnak.
Szüleim szerint: „Csak vígnak
Szabadna mutatnod magad.
Ott ne hagyd a reggelidet!”
Nyomaszt gyakran az etikett.
Vajon ki vagyok?

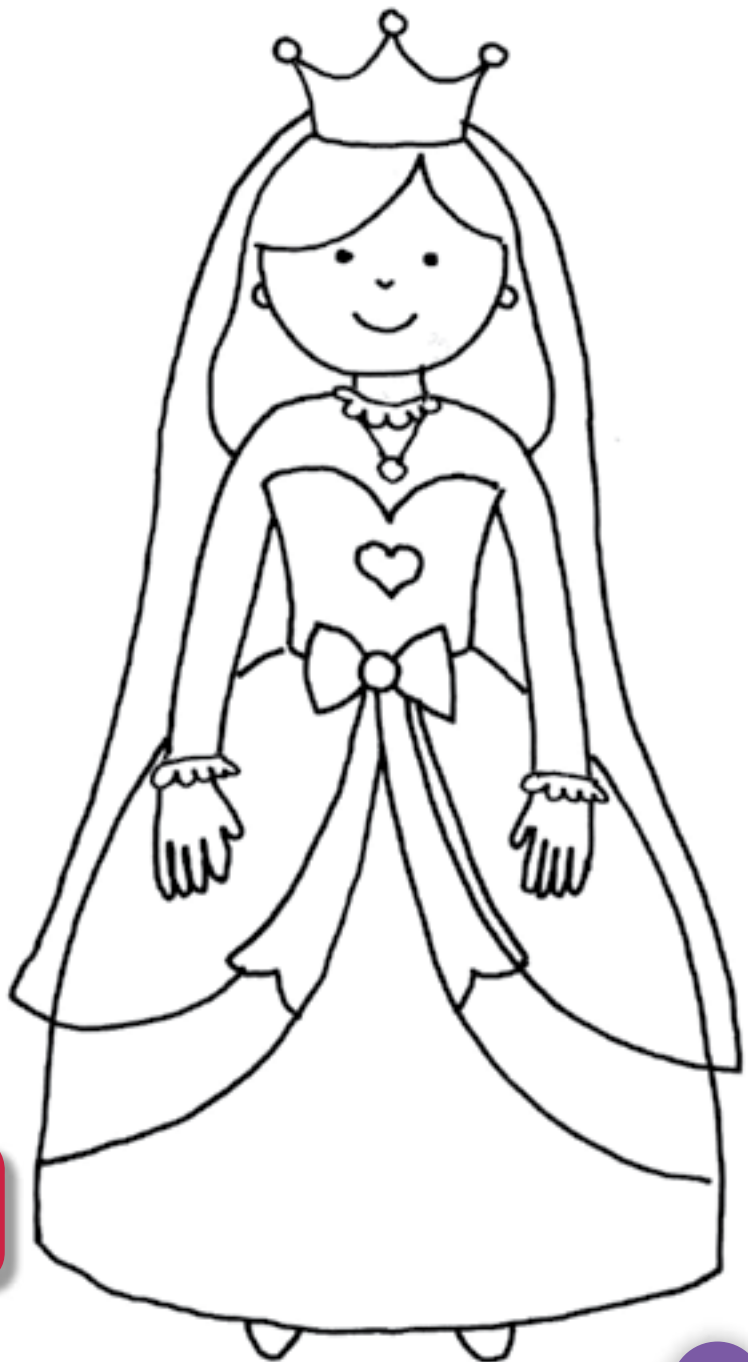
Kinek melyik fejrevaló
illik a fejére?
Vágd ki és ragaszd a helyére,
vagy rajzold meg te magad.

Légy a királykisasszony
öltöztető komornája.
Színezd ki a rajzot.

MÜLLER KATI rajzai

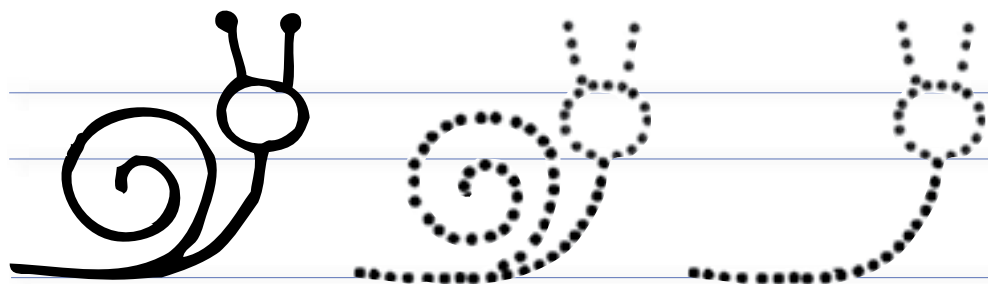

BALAJTHY FERENC

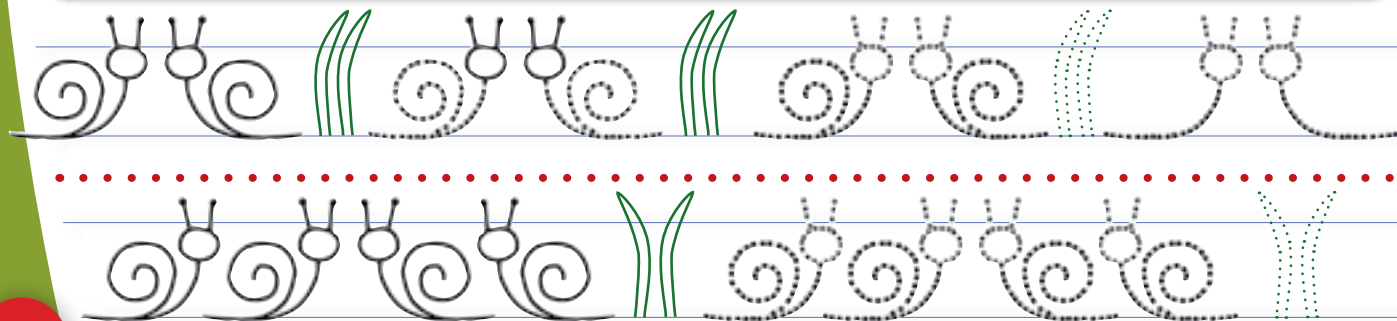
Nyugi

Nyugalom, csigavér!
Csigalom, nyugavér –
Csigalomból nyugi lett,
Nyugalomból csiga lett.

Egy vonalból csiga lett.
Gyakorold te is, biztosan
sikerül megrajzolni.

Itt a tavasz. Zsendül a fű, araszolnak a csigabigák.
Folytasd a sort a megkezdett ritmus szerint.

Míg a csiga lassan cammog, te gyorsan kiszámítod,
hány csigát kell berajzolnod az üres helyekre.

$$\begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} + \begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} =$$

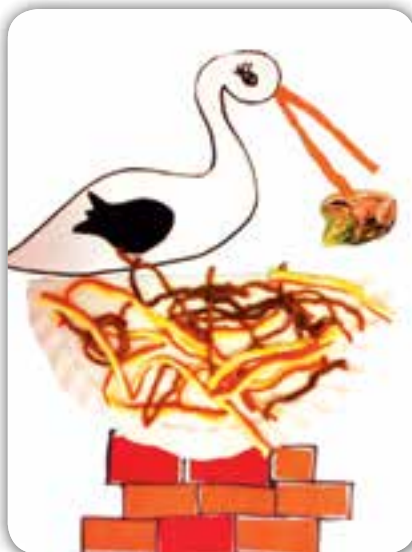
$$\begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} + \quad = \begin{array}{c} \text{csiga} \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} - \begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} =$$

$$+ \begin{array}{c} \text{csiga} \end{array} = \begin{array}{c} \text{csiga} \end{array}$$

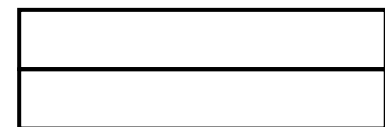
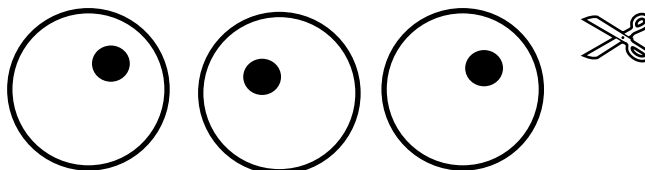
Gólya, gólya,
gilice

Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia csoportja a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Óvodájában fonal- és papírdarabokat, ujjbegyet, illetve magvakat is használva készítette el a gólyás képeket.

Nektek kollázs-technikát ajánlunk. Vágjátok ki a részleteket, és ragasszátok az „üres” rajzra.

A nyúl meg a tavaszi hó

Mongol népmese, fordította RAB ZSÚZSA

Egyszer tavasz felé azt mondta a hó a nyúl-
nak:

– Igen gyöngének érzem magam. Beteg va-
gyok, talán meg is halok.

– Alighanem olvadsz, az a bajod. Ó, ó, de
sajnálak! – kesergett a nyúl.

Azzal leült egy buckára, és sírt, zokogott:

– Elrejtettél a róka elől, a farkas elől, derék-
aljam voltál, földél a fejem fölött, védelmezőm.
Fehér a bundám, te is fehér vagy, nem láttak
meg rajtad az üldözőim. Mi lesz velem nélküled?
Elmegyek az erdő urához, megkérem szépen:
kegyelmezzon meg neked, ne olvasszon el!

El is iramodott, meghajolt az erdő ura előtt,
úgy kérte szép szóval: hagyja meg a havat.

Közben felragyogott a nap, egyre erőseb-
ben melengette a földet, roskadt a hó, zsugoro-
dott, megáradtak az erek, patakok, megcsor-
dultak a jeges hegyek. Nézte a nyúl, s még ke-
servesebb sírásra fakadt.

Azt mondta neki az erdő ura:

– A nap hatalmasabb nálam,
nem tudok vele versenyezni. A ha-
vat nem tudom itt marasztalni. Ha-
nem majd adok neked szép szür-
késbarna bundát a fehér helyett,
abban elrejtőzhetsz nyáron erdőn-

mezőn, száraz levelek közt, s nem bánt se róka, se farkas, se bagoly. Ne félj, no, és ne itasd már az egereket!

Megvigasztalódott a nyúl, megtörölte a szemét, és fölvette mindjárt az erdő ura ajándékát, az újdonság bundát. Azóta is két bundát hord a nyúl: fehérét télen, tavasztól őszig meg barnásszürkét.

PAPP ATTILA

Későkása kikelet

Hűvösek a reggelek,
márciuska csicsonkázik,
Sándor, József, Benedek
öreg bekecsben is fázik.

Álomszuszék kikelet
arcunkba a havat vágja.
– Sándor, József, Benedek,
lyukas tán a kendtek zsákja,
hogy nem hoznak meleget?!
Fázódtunk már eleget.

LÁNGI PÉTER

Kerti ábécé

Dombos pannon táj ölében
kertünk kis csodákat érlel.
Virul benne virág, zöltség,
gyümölcs terem és vesződés,
öröm nő a napi gondra,
s a fű között néha gomba.
Zápor zenél, susog szél is,
s hallgasd, szól az ábécé is:

A, a

Alma csüng az ágon
hosszú nyárfonálon.
Ősz, ha ránéz, elpirul,
állj alá, s öledbe hull.

Á, á

Látod? Ez az áfonya,
az erdei kék csoda.
Hűvös erdők zamatát
a kertünkbe hozza át.

B, b

Őszi dér jár, a mező fehér lett,
aransárga már a **bírs**, megérett.
Tedd a polcra, az illata árad,
harapj bele, összehúzza szádat.

C, c

Dz, dz

Nagy levelek sátorában, nini!
Zöld kabakos hűsöl, a **cukkini**.
Üborka az öccse, tök a bátyja,
helyettük is bejár a konyhába.

Elbújt a dzé, gyáva legény,
nem találod szó elején.
Mint a fűben kicsi nyúl,
a **bodzában** meglapul.

Cs, cs

Csücsülök fenn az ágon,
a **cseresznyét** dézsmálom.
Szemezgetek, válogatok,
s messze röptem a magot.

Dzs, dzs

Hála néked kajszifa,
dzsemet főz be nagymama.
Nyár ízeit besűrítve
varázsolja üvegekbe.

D, d

Repedez a **dió** burka,
pityeg-potyog az avarba.
Roppantsuk meg csontos héját,
csaljuk ki a bennlakóját!

FODOR SÁNDOR

Hová mennénk?

Az éjszaka nyugalomban-békességben telt. Kukucsi jelenléte némiképpen megnyugtatta Tiptetupát, mert szegénykének nem volt nagy bizalma még a töviszszuronnyal felszerelt Csipikében sem. Kukucsi jól megreggelizett (Tiptetupa mézes mogyoróval kínálta, és kérte, nézzen be még hozzájuk) – és elköszönt.

Lódarázs is jól aludt. Elégedett volt: sikerült úgy megszűrnia Vadmalacot, hogy annak megdagadt a feneke, és órákig visított. Ám nem tudta feledni a mézillatú odút ott az Óriásnagy Bükkfában. Ott is lenne szűrnivalója. Lódarázs nemcsak gonosz volt, hanem ostoba is: elfelejtette, hogy előző délután elűzték a vadméhek, hiába próbált meg egyezni velük.

Még fel se szikkadt a harmat, reggel félelmetes zúgással indult az Óriásnagy Bükkfa – a Tisztás felé.

A méhek épp készülődtek a napi munkára. A fiatalja a zümmögést gyakorolta. Csergeberge lábán lelohadt az előző napi daganat, meggyógyította Tiptetupa borogatása. Ő is dolgozott. Mire észrevet-

ték a támadó veszedelmet, és riadót zümmögtek – a Gonosz Ostoba lecsapott az Óriásnagy Bükkfára.

Tiptetupa szellőztetett (Kukucsi teliszuszogta az odút), Csipike épp hazaért a friss forrásvízzel. Ő hallotta meg elsőnek a zúgást. Becsapta, elrekeszelte az ajtót.

– Mi van?! – pillantott rá ijedten Tiptetupa.

– Nem mi van, hanem itt van. Ő van itt! – és marokra kapta Réz Úrnak támasztott töviszszuronyát. Lódarázs megkaparászta az ajtót.

– Be akarok menni! – recsegte félelmesen.

– Mész te a... nem mondom meg, hova! – felelte vitézül Csipike. Legszívesebben kiment volna, hogy megvívjon támadójával, de Tiptetupa két kézzel kapaszkodott belé.

– Nyissátok ki az ajtót! – követelte a félelmetes látogató.

Tiptetupa a békés megegyezés híve volt, tárgyalások útján.

– És mi lesz, ha kinyitjuk? – kérdezte reszkető hangon.

– Akkor jól jártok – zümmögte sokat ígérően Lódarázs. – Előbb jól megszurkállak, nem kell végignéznetek, hogyan eszem meg a mézeteket!

– És ha... véletlenül nem nyitjuk ki? – alkudozott tovább a háziasszony.

– Akkor rosszul jártok, végig kell majd néznetek, hogyan eszem meg a mézet.

– És aztán? – tudakolta Tipetupa.

– Aztán leszurkállak. És beköltözöm a helyetekre.

– Fityiszt neked! Sehová se költözzöl! – rikantotta Csipike. – Ide nem jössz!

– Úúúgy... – zümmögte fenyegetően Lódarázs. – Amiért azt mondtad, hogy sehová, most körüljárom a bükkfát, és támadok!

Tipetupa mindkét kezével elfödte a szemét. Már nyöszörögni se tudott félelmében. Lódarázs körülrepülte a fát: nyomban észrevette az ablakot.

– Itt mászom bel! – zümmögte.

De nem mászott.

Az ablakból hegyes tövisek álltak ki. Miközben ezeket próbálta kihúzgálni – megérkeztek a méhek. Lehettek vagy tízen. Dühösen csaptak le az ablak körül ügylődő rablóra. És szúrtak.

Lódarázs hanyatt-homlok menekült. A méhek utána!

Tipetupa zokogva borult Csipike vállára.

– Gyere, menjünk el innen! Kérlek, menjünk el valahová!

– Hová mennénk? – simogatta meg az arcát Csipike. – Hiszen itt vannak a barátaink! Ők se hagytak cserben minket, mi sem hagyjuk őket! Ha elmegyünk, a helyünkre költözik a Gonosz Ostoba. Mi lesz akkor szegény méhecskékkal?! Innen közelről akkor rabolja ki őket, amikor nem is sejtik...

– Menni kell... Értsd meg, menni kell...

– sírt kétségbeesetten Tipetupa.

– Jó – egyezett bele végül Csipike. – Ha menni kell, hát kell. De akkor menjen el ő!!!

Ügyesedjünk

A bátor kis hóvirág igazi hős: legyőzi a telet, mégsem hengeg sem színével, sem illatával.

Károly Veronika csíkmenasági osztálya kezével mintázta meg a hóvirág kelyhét: körülrajzolta, majd kivágta, illetve pecsételte a szirmokat.

Türellem kellett a kollázs-hóvirágok és a tavaszhozó fecske pontos kivágásához. A jelek szerint **Szilágyi-Székely Melinda magyarlapádi tanítványa**inak türelme is, ügyessége is bőven volt hozzá.

Vattakorong és zseníliadrót az alapanyaga a csodaszép hóvirágoknak, amelyek **Marschal Ildikó osztályában** készültek a csíkszeredai Petőfi Sándor Iskolában.

Tavaszi virágok nyílnak **Szabó Anita tanító néni**

érköbölküti kisdiákjának, **Tóth Brigittának** a rajzán. A kert közepén origami-ház hívogat.

Kocsis Éva tanító néni krasznai osztálya mozaikkollázsból alakított ki törékeny, üde hóvirágot, ibolyát.

Sötét alapon fehérlik **Finna Enikő** tanító néni tordai kisdiákjainak festékbe karcolt tavaszi virágcsokra.

Bartha Denise, tordaharaszti tanító néni ötlete alapján vágjátok ki, hajtsátok össze, majd ragasszátok meg a tavaszi szalvétatartót.

Jankó Hajnalka és Bartha Evelyn óvónők csoportja a kolozsvári Napsugár Óvodában a hóvirágok tövét legyezőből hajtogatta, a fecskét napraforgómagvakkal „színezte”.

Szárnybontó

Itt a tavasz, jaj, de szép,
hóvirágos lett a rét.
Itt a napfény, jaj, de jó,
mindenkinek kedve jó.
Jó a tavasz, szeretem,
mert így szép az életem.
Ferencz Kincső,
Balánbánya

Iacobeti Paula,
Havadtő

Megjött a tavasz,
kinyíltak a virágok,
dalolnak a madarak,
s virít a világ!

Vers és rajz:
Zoltán Hunor,
Imre Gergő,
Sepsiszentgyörgy

Kovács Ágota,
Olthévíz

A Szivárvány-színezőket kiszínezzük,
Gábor Lizetta tancival elolvassunk minden
mesét. Különösen kedvelem a vicceseket
és a tanulságosokat. Szeretem a logikai fel-
adatokat és a labirintusokat.

Örölnék, ha találkozhatnánk valamikor,
ha láthatnám a munkátokat, esetleg olvas-
nátok egy szép mesét. Köszönöm a kedves
és tanító pillanatokat, amiket elhoztok ne-
künk a folyóirattal.

Dászkel Adél, Marosvásárhely

Angi Noémi,
Székely-
udvarhely

**Szabó Gyöngyi tanító néni
szilágycsehi kisdiákjai írták:**

Fütytre szökken a rigó,
de ingó, de bingó nádon.
Szarka koma is lebbenti a szárnyát,
mert odakint a tavasz virágai várják.

Tihor Helga Anita

Traktorok zúgnak a szántáson,
Emberek dolgoznak a határon.
Örül minden kisgyerek,
Játszani most már sokat lehet.

Balogh Máté Sándor

Virágokra méhek szállnak,
kiszippantják a friss nektárt.
Kék az ég, süt a nap,
indulhat a kis csapat.

Molnár Eliza

**Biszak Anikó,
Zabola**

**Kása-Baumli Ádám,
Szatmárnémeti**

Eljött már a tavasz,
én oly régóta várom,
kinyílt a kiskertben
a fehér hóvirágom.

Paul Viktória Flóra

Kicsi madár vígan repked,
Kicsi mókus ugrándozik,
Fáról fára himbálózik,
Előugrik minden ravasz,
Megérkezett már a tavasz.

Petkes Bence

Kizöldült a rét, a mező,
Új ruhába öltözik az erdő.
Hazafele virágot szedtem,
Örültek is nagyon nekem!

Szabó Hanna

**A januári Szivárvány 14.
oldalán Bálint Szilárd ver-
sét nektek kellett befejez-
netek:**

*A többi meg írd meg te –
tovább úgysem rímelve.*

Íme két ötlet:

Beszürkültem, elkoptam,
Csuda nagyot aludtam,
De végül otthonra találtam.
Zsófival vidáman játszottam,
Éjjel-nappal hordoztam,
Így élem életem most boldogan.

**Virágos Zsófia Laura,
Székelyudvarhely**

Szertárban a sarokban,
kibokszolva, a cipőm
talpától elválva.

**Molnár-Krisán
Árpád Csanád,
Székelyudvarhely**

Csipike postája

Március 15-én csoportotok, osztályotok a magyar szabadság hőseire emlékezik. Én is harcos napokat élek. Ha rendszeresen olvassátok mesét a Szivárványban, tudjátok, kitől kell megvédenem Típetupát és a Tisztás népét. Fegyverem is, bátorságom is van hozzá.

Írjatok, rajzoljatok nekem, mert a várvédés szüneteiben szeretek leveleket bontogatni. Idemásolom a feladók nevét: **Kedves Báborka**, Csíkszentdemokos; **Rab Martin**, Pécska; **Karácsonyi Dóra**, Marosvásárhely; a **marosvásárhelyi G. Coşbuc Iskola** előkészítő, II. B, a **N. Bălcescu Iskola** II. C; a **zilahi M. Eminescu Iskola** előkészítő, I. D; a **kolozsvári Művészeti Líceum** I. B; a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola** előkészítő B osztálya; az **olthévízi** II.; a **szentegyházi** I. B; a **székelyszentkirályi** I.; a **szilágybagosi** II. B; a **szilágycsehi** előkészítő; a **segesvári** előkészítő B; az **érszalacsi** I.; az **árpádi** II. osztály; **zimándújfalui** olvasóink.

• Nagyon hasznosak voltak az ötletek. Köszönjük szépen! – üzente **Molnár Hajnal tanító néni** a **marosvásárhelyi Dr. Bernády György Iskolából**. Osztályának kezében a bizonyíték: a Szivárvány decemberi lapszámából elkészített kézimunka.

• Úgyanezt a szép kis munkát több olvasónk is elküldte, köztük **Botka Ildikó diósadi tanítványai**. Rég nem volt ilyen sikeres barkácsötletünk – örvendezünk a szerkesztőségben.

Vágd ki
a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám
támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

● Kováts Éva tanító néni elsősei a szatmárnémeti M. Eliade Iskolában egyaránt örülnek a lapnak és a Szivárványos bácsinak: Várjuk és örülünk Karcsi bácsinak, ha hozzánk is bekukkant.

● Megcsodáljuk a színes rajzokat, a meséket, verseket, kivágjuk a bélyegeket – diktálták a levelet Lőrincz Piroska és Kovács Tímea óvó néniknek a székelyudvarhelyi Napsugár Napközi Margaréta csoportjának gyerekei.

● Trufán Ildikó tanító néni nyáradszeredai előkészítő osztályának is a Szivárvány a havonta érkező mesés-verses-képeskönyve, munkafüzete. Lelkesen böngésznek, rajzolnak, barkácsolnak belőle.

Géczi Kevin,
Zilah

Címlap:
**FAZAKAS
CSILLA**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVIII. évfolyam, 403. szám Kiadja a NAPSUGÁR Kft.
Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér.
Honlapszerkesztő, nyomdai előkészítés: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: Cont IBAN: RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., CLUJ vagy RO70BTRL01301202P90961XX S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L.
CUI: 210622. Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike- képtár

Kiss Janka Anna,
Zilah

Fazakas-Kalló Áron,
Egeres-Gyártelep

Bondics Viktória,
Szatmárnémeti

Bora Dávid,
Szatmárnémeti

Poszet Flóra,
Kolozsvár

Nyárádi Andrea,
Segesvár

Ára 4 LEJ, 400 FT

Vágd ki a gyereket talpastól, a körcikket és az úttestet a jelzőlámpával. Vágd ki a jelzőlámpa „ablakait”, Milton-kapocs (vagy gombostű és egy kis radírdarab) segítségével rögzítsd a hátához a körcikket. A vastag vonal mentén metszd be a zebrát, a nyílásba fűzd be a gyerekőc talpát. Csak akkor vidd át az úttesten, amikor zöldre váltod a lámpát.

